

JAUSMŲ KLASIKA

istorinis meilės romanas

LISA
KLEYPAS

Lenktosios
GATVĖS ISTORIJS

Netikra
kurtizanė

svajonių knygos

LISA KLEYPAS

*Netikra
kurtizanė*

Romanas

Vilnius
2017

Skiriu savo mamai, kuri padarė viską, kas įmanoma, kad parašyčiau šią knygą: kol ją rašiau, mama kasdien prižiūrėjo mano sūnų Grifiną.

Su meile dirbant šį darbą jai teko sutepti ir supjaustyti kvadratėliais mažiausiai du šimtus sumuštinių su žemės riešutų kremu, pakeisti kokius keturis šimtus sauskelių ir valandų valandas žiūrėti „Garvežiuką Tomą“.

Ačiū Tau, Mimi, tariame mudu abu su Grifinu.

1

Nuo pirmos akimirkos, kai pamatė tą moterį, Grantas Morganas žinojo: nors ir labai graži, ji niekada nebus jokio vyro nuotaka.

Jis žingsniavo paskui valtinką per slenkantį rūką, šalta drėgmė lipo prie odos, vilnonis apsiaustas apkibo vandens karoliukais. Ėjo susikišęs rankas giliai į kišenes, o žvilgsnis nerimastingai naršė aplinkui. Blausioje šviesoje, kurią skleidė prie didelių granito plokščių krantinėje pritaisyti žibintai, upė atrodė tepaluota. Dvi ar trys valtelės, keliančios per Temzė keleivius, suposi ant bangų it žaislinės. Atšiaurus kovo vėjas čiažė Grantui veidą ir ausis, atkakliai lindo po kaklaskare. Spoksodamas į tamsų banguojantį upės vandenį jis sulaikė drebulį. Tokiame šaltame vandenyje niekas neišgyventų ilgiau kaip dvidešimt minučių.

– Kur yra kūnas? – Grantas nekantriai kilstelėjo antakį. Pasiikišęs ranką po apsiaustu užčiuopė kišeninį laikrodį. – Negaliu gaishti visą naktį.

Temzės valtininkas pasuko galvą norėdamas pasižiūrėti į paskui jį sekantį vyrą ir kluptelėjo. Juodu apsiautė gelsvai pilka migla ir vyras prisimerkė stengdamasis geriau įžiūrėti.

– Jūs Morgans, a ne? Pats pons Morgans... Jo, nieks nepatikės, kai pasakysiu. Tas pats, kurs sauga karalių... Nepagalvočiau, kad jum gal rūpėti toks purvins reikals.

– Deja, parūpo, – burbtelėjo Grantas.

– Štai čia, sere... ir žiūrėket po kojų. Laiptai baisę slidūs, ypač tokią naktį kaip šita.

Sukandęs dantis Grantas nulipo žemyn prie smulkaus šlapio kūno, ištraukto iš vandens ir paguldyto ant krantinės laiptų. Dirbdamas sekliu jis dažnai susidurdavo su lavonais, skenduoliai buvo patys atgrasiausi. Kūnas gulėjo veidu žemyn, tačiau tai, be abejo, buvo moteris. Ji dryksojo atmetusi rankas į šonus kaip skudurinė lėlė, nutėkšta nerūpestingo vaiko, suknelės sijonas apsvijęs aplink kojas, nuo jo lašėjo vanduo.

Pasilenkęs Grantas suėmė odinėmis pirštinėmis apmautomis rankomis moterį už pečių ir ėmė tempti į viršų. Bet iškart paleido išsigandęs, kai ši pradėjo kosėti ir vemti vandeniu, tampoma traukulių.

Valtininkas jam už nugaros suinkštė iš baimės, bet priėjo arčiau.

– Maniau, ji negyva. – Jo balsas iš nuostabos drebėjo. – Pri siekiu, buvo šalta kaip varlė.

– Kvailys, – burbtelėjo Grantas. Kiek laiko ši vargšė moteris gulėjo lediniame šaltyje, kol valtininkas pakvietė policininką iš Lenktosios gatvės policijos būrio? Nelaimėlė būtų turėjusi daug daugiau galimybių išgyventi, jeigu kas nors iškart būtų ja

pasirūpinęs. Iš visko sprendžiant, jos reikalai prasti. Jis atvertė moterį, pasiguldė galvą sau ant kelių, vanduo nuo ilgų plaukų permerkė jam kelnes. Prieblandoje jos veidas atrodė pelenų spalvos, ant galvos iš šono pūpsojo guzas. Tačiau subtilūs saviti jos veido bruožai buvo pažįstami. Jis žinojo, kas ji tokia. – O Dieve, – aiktelėjo Grantas. O manė, kad jo jau niekas negali nustebinti... bet rasti čia, ir dar tokiomis aplinkybėmis, Vivjeną Rožą Duval... tai buvo protu nesuvokiama.

Jos akys buvo pramerktos, apsiblaususios nuo suvokimo, kad neišvengiamai artėja mirtis. Tačiau Vivjena ne tokia, kad be kovos išleistų paskutinį kvapą. Ji suinkštė, pakėlė ranką ir lyg ieškodama išsigelbėjimo perbraukė Grantui per apsiaustą. To pakako, paskatintas veikti Grantas tvirtai ją apkabino ir pakėlė. Mergina buvo nedidelio ūgio, smulkutė, bet permirkę drabužiai kone padvigubino svorį. Jis laikė ją aukštai prie krūtinės ir nepatenkintas suniurnėjo, kai šaltas vanduo permerkė ir jo apdarus.

– Ar nešit ją į Lenktąją gatvę, pons Morganai? – greitakalbe išbėrė valtininkas, skubiai eidamas paskui Grantą, kuris žengė laiptais praleisdamas kas antrą pakopą. – Marods, turėčiau eit ir prisistatyt serui Rosui, kas esu. Kažkam padariau paslaugą, radau damą, kol ji dar nespėjo išleisti kvapo. Aš nereikalausiu padėkos, kur ten... padariau gerą darbą ir gana... bet gal ir priklauso koks nors atlygis, a ne?

– Suraskite daktarą Džeikobą Linlį, – šiurkščiai nutraukė valtininko sapaliojimus Grantas. – Tokiu metu jis paprastai būna kavinėje „Pas Tomą“. Pasakykite, tegul ateina į mano namus Karaliaus gatvėje.

– Negaliu, – paprieštaravo valtininkas. – Juk žinot, turiu dirbt... Šiąnakt uždirbau tik penkis šilingus.

– Sumokėsiu, kai atvesite Linlį į Karaliaus gatvę.

– O jeigu aš jo nerasiu?

– Surasite per pusvalandį ir atvesite, – griežtai tarė Grantas, – arba aš konfiskuosiu jūsų valtį... ir parūpinsiu jums trijų dienų atostogas kalėjimo kameroje. Ar tai pažadins jums norą mikliau suktis?

– Prieš jus sutikdams maniau, kad esat šaunus vaikas, – rūgščiu veidu pareiškė valtininkas. – Jūs ne toks didelis, kaip rašo laikraščiai. Daug laiko praleidau smuklėse, ten dažnai garsiai skaitoma apie jūsų žygdarbius...

Jis nuskubėjo vykdyti nurodymo, visu kresnu kūnu demonstruodamas nusivylimą.

Granto lūpas iškreipė niūrus šypsnyš. Jis puikiai žinojo, ką laikraščiai rašo apie jo darbus. Redaktoriai ir straipsnių autoriai viską gerokai sureiškmina, galų gale jie pavertė jį antžmogiu. Ir dabar visi jį laiko gyva legenda, ne paprastu vyru, turinčiu žmogiškų trūkumų.

Darbą Lenktosios gatvės policijos būryje Grantas pavertė labai pelninga veikla: padėdamas bankams atgauti iš jų pavogtus pinigus ir brangenybes jis susikrovė turtus. Kartkartėmis imdavosi ir kitokių bylų: surasdavo pagrobtą turtingą paveldėtoją, parsisamdydavo į Angliją atvykusio kitos šalies valdovo asmens sargybiniu, susekdavo žmogžudį – tačiau bankams jis teikė pirmenybę. Su kiekvienu sėkmingai užbaigtu tyrimu Grantas buvo vis labiau gerbiamas ir šlovinamas, dabar apie jį jau buvo kalbama visose Londono kavinėse ir smuklėse.

Grantui atrodė juokinga, kad aukštuomenė priėmė jį į brangakmeniais tviskantį savo prieglobstį ir triukšmingai reikalavo dalyvauti jų pokyliuose, oficialiuose priėmimuose. Buvo kalbama, jog pokylio sėkmė priklausė nuo to, ar šeimininkė kvietimo apačioje galėjo pridurti: „Dalyvaus ponas Morganas.“ Nepaisant tokio populiarumo aukštuomenės sluoksniuose, visiems buvo aišku, kad jis nėra vienas iš jų. Grantas greičiau jau buvo pokylių puošmena nei saviškis tarp Anglijos kilmingųjų, kurių renginiuose buvo dažnas svečias. Moteris jaudino galimai pavojinga pono Morgano asmenybė, o vyrai siekė jo draugystės tikėdamiesi patys atrodyti narsesni ir daugiau gyvenime patyrę. Grantas buvo įsitikinęs, jog kitaip negali nė būti. Jis nepuoselėjo vilties pelnyti aukštuomenės narių pasitikėjimą... Nes žinojo daug bjaurių jų paslapčių, daug silpnybių, baimių ir aistrų.

Papūtė ledinio vėjo šuoras, moteris jam ant rankų sudrebėjo, jai iš lūpų ištrūko dejonė. Tvirčiau spausdamas nepatogų nešulį Grantas paliko krantinę ir perėjo akmenimis grįstą gatvę, padengtą purvu ir arklių mėšlu. Tada nužirgliojo per nedidelį keturkampį kiemą, pilną statinių su užsistovėjusiu vandeniu, praėjo pro dvokiančią kiaulidę, pro karietą sulaužytais ratais. Kovent Gardene tokių kiemų daugybė, iš čia į visas puses driekiasi lūšnynai, ausdami užkrečiamų ligų ir kitokių blogybių tinklą. Joks sveiko proto džentelmenas neišdrįstų nė kojos įkelti į šią miesto dalį, kurioje knibždėte knibžda vagių, prostitučių, mušeikų ir žudikų, pasirengusių dėl kelių šilingų bet kam paleisti žarnas. Tačiau Grantas nelaikė savęs džentelmenu ir Londono nusikaltėlių pasaulis nekėlė jam baimės.

Moters galva gulėjo nusvirusi Grantui ant peties, silpnas vėsus kvėpavimas glostė skruostą.

– Ką gi, Vivjena, – sumurmėjo jis, – buvo laikas, kai norėjau laikyti jus savo glėbyje... bet įsivaizdavau tai visai kitaip.

Jam buvo sunku patikėti, kad neša geidžiamiausią Londono moterį pro apgriuvusias Kovent Gardeno lūšnas ir tvartus be durų. Įvairiausio plauko prekeiviai sustoję smalsiai spoksojo jam einant pro šalį, prostitutės lindo lauk iš užkaborių.

– Ei, vaikine! – pašaukė jį baidyklė įdubusiais skruostais. – Pavaišinsiu tave puodeliu šviežios grietinėlės!

– Kitą kartą, – pašaipiai atšovė jai Grantas, nekreipdamas dėmesio į atkaklų kekšės kranksėjimą.

Kirtęs kvartalo šiaurės vakarų kampą jis pasiekė Karaliaus gatvę, čia lūšnas palengva pakeitė eilę tvarkingų sublokuotų namų, čia buvo kavinių ir kelios leidyklos. Švarios ir gražios gatvės išgaubto fasado namuose gyveno aristokratai. Grantas Karaliaus gatvėje buvo įsigijęs dailių erdvų trijų aukštų pastatą. Triukšminga Lenktosios gatvės policijos būrio būstinė buvo visai netoli, bet atrodė labai nutolusi nuo šios ramios vietos.

Grantas sparčiai užlipo savo namo laiptais ir energingai spyrė į raudonmedžio duris. Kai iš vidaus niekas neatsakė, jis kiek atsitraukė ir spyrė dar sykį. Staiga durys prasivėrė ir pasirodė ūkvedė, piktai burbanti dėl tokio šeiminingo elgesio su durimis iš brangios poliruotos medienos.

Ponia Batons buvo malonaus veido šeštą dešimtį skaičiuojanti moteris, geraširdė, tačiau karinga, nepalenkiama ir griežtų religinių įsitikinimų. Ji neslėpė nepritarianti Grantas pasirinktai profesijai, bjaurėjosi fizine prievarta ir ištvirkimu, visuomenės

ydomis, su kuriomis, tiesą sakant, jam nuolat tekdavo susidurti. Vis dėlto ūkvedė nesiskųsdama priimdavo įvairaus plauko Londono nusikaltėlių pasaulio atstovus, pasirodančius Grantu namuose, į visus juos ji žvelgė pagarbiai, bet atsargiai.

Kaip ir kiti Lenktosios gatvės policijos būrio pareigūnai, kurie dirbo vadovaujami sero Roso Kenono, Grantas taip giliai pasinėrė į tamsos pasaulį, kad kartais pats savęs klausdavo, kuo jis skiriasi nuo jo persekiojamų nusikaltėlių. Ponia Batons syki prasitarė turinti vilčių, jog kada nors ir jis įžengs į krikščioniškosios tiesos pasaulį. „Manęs neįmanoma išgelbėti, – linksmi atšovė jai Grantas. – Verčiau savo pastangas nukreipkite į lengviau pasiekiamą tikslą, poniam Batons.“

Išvydus šeimininko glėbyje varvantį nešulį paprastai beaistris ūkvedės veidas iš nuostabos atsipalaidavo.

– Gerasis Dieve! – šūktelėjo ji. – Kas atsitiko?

Nuo įtampos taip ilgai laikant ant rankų suglebusį moters kūną Grantas jau ėmė jausti nuovargį.

– Vos nenuskendo, – trumpai paaiškino jis ir prasispraudęs pro ūkvedę žengė prie laiptų. – Nunešiu ją į savo kambarį.

– Bet kaip? Kas? – suaikčiojo poniam Batons, akivaizdžiai stengdamasi suimti save į rankas. – Ar nereikėtų jos pristatyti į ligoninę?

– Šią moterį aš pažįstu, – tarė Grantas. – Noriu, kad ją apžiūrėtų privatus gydytojas. Nežinia, ką ligoninėje jai gali padaryti.

– Pažįstate? – perklausė ūkvedė stengdamasi neatsilikti nuo sparčiu žingsniu žengiančio šeimininko. Buvo aišku, jog ji nesitveria iš smalsumo, tik nesiryžta klausti.

– Tiesą sakant, tai vienos nakties dama, – ramiai patikslino Grantas.

– Vienos nakties dama... ir jūs parsinešėte ją čia... – ponios Batons balsas neslėpė nepritarimo. – Sere, jūs ir vėl pranokote pats save.

Grantas šyptelėjo.

– Dėkoju.

– Tai ne pagyrimas, – pareiškė ūkvedė. – Pone Morganai, gal geriau liepsiu paruošti jai kurį nors svečių kambarį?

– Aš ją įkurdinsiu savajame, – tarė jis tonu, kuris neleido prieštarauti.

Raukydamasi ponia Batons paliepė tarnaitei sušluostyti balas, likusias ant gintaro spalvos marmuro grindų prieangyje.

Kadaise Grantas nedrįso net pagalvoti, kad gyvens tokia name kaip šis: su aukštais langais, Šeratono stiliaus baldais ir angliškais rankų darbo kilimais. Tai toli šaukė nuo mažo sausakimšo buto, kuriame gyveno vaikystėje: tėvas, vidurinės klasės knygų pardavėjas, su žmona ir aštuoniomis atžalomis tenkinosi trijų kambarių būstu. Ir nuo našlaičių ir vargšų prieglaudų, kurios keitė viena kitą, kai tėvas atsidūrė skolininkų kalėjime ir šeima subyrėjo.

Galų gale Grantas atsidūrė gatvėje, kol vienas Kovent Gardeno žuvų pardavėjas jo pasigailėjo, davė nuolatinį darbą ir gultą nakčiai. Prisiglaudęs virtuvėje prie krosnies Grantas svajodavo apie geresnį gyvenimą, apie ką nors daugiau, tačiau jo svajonės ir buvo tik svajonės iki tos dienos, kai jis sutiko Lenktosios gatvės policijos būrio patrulį.

Po sausakimšą turgaus aikštę vaikščiojantis patrulis sučiupo vagį, nugvelbusį žuvį nuo prekeivio prekystalio. Grantas išpūtęs

akis spoksojo į policininką, vilkintį dailią raudoną liemenę, apsiginklavusį trumpu kardu ir pistoletu. Jis atrodė didesnis, puikesnis ir galingesnis už kitus vyrus. Ir ūmai Grantas suprato: vienintelė galimybė jam išsiveržti iš nykios kasdienybės – tapti policininku. Sulaukęs aštuoniolikos jis įstojo į pėsčiųjų patrulių tarnybą, po metų buvo paaukštintas į dieninius patrulius, o po kelių mėnesių į jį atkreipė dėmesį seras Rosas Kenonas ir paskyrė į naujai formuojamą elitinį būrį, pavaldų Lenktosios gatvės magistratui.

Norėdamas įrodyti, kad yra to vertas, Grantas pasinėrė į darbą su neslopstančiu užsidegimu, kiekvieną tyrimą vertindamas kaip asmenišką iššūkį ir atiduodamas jam visas jėgas. Gaudydamas nusikaltėlius jis nieko nepaisė, kartą paskui žmogžudį netgi nusekė per Lamanšą ir sučiupo jį Prancūzijoje. Sėkmė jam šypsojosi ir už privačias paslaugas Grantas ėmė prašyti lupikiško atlygio, tačiau dėl to tapo dar populiariesnis.

Paklauses turtingo kliento, kuris buvo skolingas jam paslaugą, Grantas investavo į krovinių gabenimo ir tekstilės įmones, nusipirko pusę viešbučio akcijų ir įsigijo įvairaus nekilnojamojo turto vakarinėje Londono dalyje. Pasitelkęs atkaklumą ir šypsantis sėkmei jis pasiekė gerokai daugiau, nei Dievas jam buvo numatęs, o žmogus linkėtų. Būdamas trisdešimties Grantas jau turėjo tiek turto, kad galėjo mesti darbą. Tačiau jis nepajėgė prisiversti atsisveikinti su Lenktosios gatvės policijos būriu. Grantui kone fiziškai reikėjo jo darbui būdingo stipraus persekiojimo jaudulio ir pavojaus kvapo, atrodė, jis niekada tuo nepasisotins iki valiai. Jis niekada nesvarstė, kodėl negali nusiraminti ir gyventi normalaus gyvenimo, tačiau buvo įsitikinęs, kad tai nieko gero nesako apie jo būdą.

Įlęjęs į miegamąjį Grantas nunešė Vivjeną prie didžiulės raudonmedžio lovos su baldakimu. Dauguma baldų jo namuose, įskaitant ir lovą, buvo pagaminti pagal specialų užsakymą, kad atitiktų šeimininko kūno proporcijas. Jis buvo aukštas stambus vyras, durų staktų viršus ir lubų sijos jam nuolat kėlė pavojų susitrenkti galvą.

– Ak, lovatiesė! – šūktelėjo ponias Batons, kai vanduo nuo Vivjenos drabužių ėmė gertis į storą aksomą, išsiuvinėtą aukšaspalviu ir mėlynu šilku. – Ji bus sugadinta nebepataisomai!

– Aš nupirksiu kitą, – pažadėjo Grantas mankštindamas nutirpusias rankas, paskui išsinėrė iš permirkusio apsiausto. Nūmetęs jį ant grindų pasilenkė prie nejudančios Vivjenos. Norėdamas kuo greičiau ją nurengti jis suėmė už suknelės priekio ir trūktelėjo. Tada garsiai nusikeikė, nes sagos ir kabliukai tvirtai laikėsi susiglamžiusiame drėgname vilnioniame audinyje.

Burbėdama dėl sugadintos aksominės lovatiesės ponias Batons stengėsi padėti šeimininkui, bet netrukus atsitraukė ir apimta nevilties sunkiai atsiduso.

– Man atrodo, tuos drabužius reikia sukarpyti. Ar atnešti žirkles?

Grantas papurtė galvą ir pasilenkė prie dešinės kojos bato. Sklandžiu judesiu išsitraukė iš už aulo peilį penkiolikos centimetrų ilgio smailiais ašmenimis ir dramblio kaulo kriaunomis.

Ūkvedė aiktelėjo, kai jis užkišo peilio viršūnę ir lyg per sviestą ėmė braukti tvirtai suvarstyta merginos suknelės korsažo užsegimą.

– Vaje, – ištarė ji drebančiu balsu.

Grantas buvo sutelkęs dėmesį į tai, ką daro.

– Niekas nemoka taip mikliai darbuotis peiliu kaip buvęs Kovent Gardeno žuvų pardavėjas, – ramiai pareiškė jis ir plačiai praskleidęs korsažo kraštus atidengė balto lino apatinius. Permirkę Vivjenos marškiniai buvo prilipę prie sniego baltumo odos, iš apačios prasišvietė rožiniai speneliai. Nors Grantas buvo matęs begalę nuogų moterų, pusnuogės Vivjenos vaizdas kažkodėl privertė jį pasijusti keistai. Apėmė nepaaiškinamas jausmas, jog jis atsidūrė ties riba, skiriančia jį nuo to, kas... gležna ir tyra. O tai tikra nesąmonė, turint omenyje, kad Vivjena Duval – garsi kurtizanė.

– Pone Morganai, – prabilo ūkvedė nervingai glamžydama didžiulės baltos prikyštės kampa, – jeigu jūs nieko prieš, aš pasikviesiu kurią nors tarnaitę, kad padėtų man nuvilkti panelei...

– Duval, – tyliai tarė Grantas.

– Panelei Duval nuvilkti drabužius.

– Aš pats pasirūpinsiu mūsų viešnia, – sumurmėjo Grantas. – Galiu lažintis, kad bent pulkui rinktinių vyrų buvo suteikta privilegija pamatyti panelę Duval nuoga. Ji pati pasakytų: „Imkitės darbo, tegul jį velniai tą drovumą.“ – Tiesą sakant, po visų šios nakties rūpesčių jis jautėsi nusipelnęs malonumo paganyti į ją akis.

– Žinoma, sere. – Ponia Batons metė į jį tiriamą žvilgsnį, tarsi jis elgtųsi keistai. Galbūt taip ir buvo. Jį užliejo neįprastas jausmas, lyg vėsa iš išorės būtų susimaišiusi su karščiu, įsižiebusiu jo esybės gelmėse.

Akmeniniu veidu Grantas toliau darbavosi peiliu, vaduodamas merginą iš šlapių drabužių: nupjovė vieną rankovę,

paskui kitą. Kai jis kilstelėjo Vivjenos viršutinę kūno dalį ir ištraukė iš po nugaros permirkusį vilnonio audinio draiskalą, pro praviras kambario duris kažkas įėjo ir garsiai aiktelėjo.

Tai buvo Kelovas, jo kamerdineris, orus, jaunas, per anksti pradėjęs plikti vyras su pelėdiškais akiniais, tvirtai užtupdytais ant nosies. Pamačius šeiminingą su peiliu rankoje prie pusnuogės moters, kuri atrodė be sąmonės, tarnui akys beveik iššoko iš akiduobių.

– Gerasis Dieve!

Grantas atsigręžė ir pervėrė jį nuožmiu žvilgsniu.

– Pasistenk, kad iš tavęs būtų bent kiek naudos, gerai? Paduok kuriuos nors mano marškinius. Ir rankšluosčių. Dar pamaniau, jog būtų gerai gauti arbatos ir brendžio. Na, *judinkis!*

Kelovas jau žiojosi kažką sakyti, tačiau persigalvojo ir puolė vykdyti šeiminingo nurodymų. Nusukęs žvilgsnį nuo moters, gulinčios ant lovos, jis padavė poniai Batons švarius marškinius ir skriste išskrido pro duris.

Vis didėjantis noras aprenkti ir sušildyti Vivjeną pranoko Granto troškimą išvysti ją nuoga. Jis susidarė tik miglotą jos kūno vaizdą, kai juodu su ūkvede stengėsi įkišti merginos rankas į ilgas lininių marškinių rankoves... tačiau jo smegenys godžiai jį užfiksavo, kad galėtų vėliau prisiminti ir pasimėgauti.

Vivjena nebuvo tobula, tačiau tame netobulume galėjai išvelgti malonumo pažadą. Ji buvo žavingai liauno liemens, kaip dauguma smulkaus sudėjimo moterų, nuostabių putlių krūtų ir su švelniomis duobutėmis keliuose. Glotnaus pilvo apačioje ryškėjo trikampis rudų garbanėlių, keliais tonais tamsesnių už

Netikra kurtizanė

vakaro žarą primenančią švelniūrą ant galvos. Nieko keista, kad panelė Duval – brangiausiai apmokama Anglijos kurtizanė. Ji buvo prašmatni, graži, žavinga... iš tų moterų, kurių vyrai su malonumu neišleistų iš lovos dienų dienas.

Grantas su ponia Batons apklostė Vivjeną šiltais apklotais, ūkvedė šiurkščius nešvarius jos plaukus apvyniojo vienu iš Kelovo atneštų rankšluosčių.

– Kokia gražuolė, – nenoromis pasigrožėjo ponia Batons ir jos veidas sušvelnėjo. – Ir dar labai jauna, galėtų pasikeisti į gera. Tikiuosi, Viešpats jos pasigailės.

– Ji nemirs, – griežtai tarė Grantas. – Aš to neleisiu. – Jis nubraukė nykščiu Vivjenai nuo dramblio kauko spalvos kaktos garbaną, išsprūdusią iš po rankšluosčio. Atsargiai priglaudė vėsus skudurėlį jai prie sumušto smilkinio. – Nors kažkas labai nusivils sužinojęs, kad ji išgyveno.

– Atsiprašau, sere, bet aš nenugirdau... ak! – Ponia Batons išplėtė akis, kai Grantas švelniai perbraukė pirštų galais merginai po smakru, rodydamas jos grakštų kaklą juosiančias mėlynės. – Atrodo taip, lyg būtų mėginę ją... ją...

– Pasmaugti, – dalykiškai užbaigė Grantas.

– Kas galėtų šitaip pasielgti? – nusistebėjo ūkvedė ir pasibaisėjusi suraukė kaktą.

– Moterį nužudyti dažniausiai kėsinaisi jos vyras arba meilužis. – Jo lūpas suvirpino nelinksmas šypsnyš. – Moteriškės paprastai bijo svetimų žmonių, tačiau jos nukenčia nuo tų, kuriuos gerai pažįsta.

Išgirdusi tokią nemalonią naujieną ponia Batons papurtė galvą ir atsistojusi pasitaisė prikyštę.

– Jeigu norėtumėte, sere, galėčiau perduoti per tarnaitę gydomojo tepalo mėlynėms ir nubrozdinimams, o pati apačioje palaukčiau gydytojo.

Grantas linktelėjo ir nekreipdamas dėmesio į išeinančią ūkvedę įdėmiai žvelgė į bereikšmį Vivjenos veidą. Švelniai pataisė skudurėlį jai ant kaktos. Tada perbraukė pirštu per blyškų skruostą ir jam iš gerklės išstrūko niūraus juoko pliūpsnis.

– Prisiekiu, tu prakeiksi tą dieną, kai mane apkvailinai, Vivjena, – sumurmėjo jis. – Tik proga atsiteisti pasitaikė daug anksčiau, nei aš tikėjausi.

2

Jai atrodė, kad sapnuoja košmarą, kuriame tik šaltis ir skausmas. Kvėpavimas buvo nemaloni prievolė plaučiams. Gerklė ir krūtinė degė, tarsi jas būtų graužte išgraužę iš vidaus. Pamėginusi kalbėti tik šaižiai sudejavo ir krūptelėjo perverta kančios.

– Ak...

Tvirtos rankos pataisė ją patogiau, pakišo pagalvę po galva ir sprandu... nubraukė nuo kaktos nepaklusnią garbaną. Jos klausą pasiekė niurnėjimas:

– Nekalbėkite. Štai, turėtų padėti.

Pajutusi šiltą šaukštą prie lūpų ji kiek atšlijo. Tačiau vyras šalia jos buvo atkaklus, jis suėmė didžiuliu delnu jai už pakaušio ir vėl prikišo šaukštą prie lūpų. Jos dantys tarškėdami kaleno į metalą, kūnas nevalingai drebėjo. Šiaip ne taip ji nurijo šaukštą saldintos arbatos, nors gerklės raumenims judant ją vėrė siaubingas skausmas.

JAUSMŲ KLASIKA

istorinis meilės romanas

Šių bebaimių ir ryžtingų vyrų iš Lenktosios gatvės karalienės Viktorijos laikų Londone laukia ne vienas iššūkis. Tačiau dėl meilės jie pasiryžę rizikuoti viskuo.

Ji nepajėgia prisiminti, kas tokia yra...

Užburiančio grožio moteris atsibunda nepažįstamojo lovoje. Išgelbėta iš ledinių Temzės vandenių ji nieko neprisimena. Sako, neva ji – Vivjena Roza Duval, skandalingoji Londono gražuolė, o atsidūrė paslaptingo ir žavaus Grantas Morgano globoje. Dabar jos gyvybė – jo rankose. Giliai širdyje ji jaučia, kad jis palaikė ją kita moterimi...

Tik juo vienu ji gali pasikliauti...

Geidžiamiausias ir nepasiekiamiausias Londono jaunikis Grantas Morganas pažino įvairiausio plauko moterų. Tačiau toji, kuri dabar papulė jam į rankas ir atrodo tokia nekalta, tokia pažeidžiama, jį pakerejo. Meilė paslaptinai būtybei kasdien liepsnoja vis karščiau ir Grantas pasiryžta: jis atskleis jos praeities paslaptis ir išsiaiškins tiesą, kad ir kokia ji būtų.

www.svajoniuknygos.lt

www.facebook.com/svajoniuknygos